

Arrest

nr. 101 200 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 december 2012 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 18 oktober 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat zij, op 23 september 2012, asiel in Polen had aangevraagd. Het bestuur richtte op 23 november 2012 een terugnameverzoek aan de bevoegde Poolse instanties, die op 28 november 2012 met dit verzoek instemden op basis van artikel 16(l)d van de Dublin-II-Verordening 343/2003. Op 10 december 2012 werd haar, onder een bijlage 26^{quater}, het verblijf geweigerd en werd zij bevolen het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de genaamde A. T. geboren te Nazran, op (in) (...)1983 van nationaliteit : Rusland (Federatie van) die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(d) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene, haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen vroegen asiel op 18.10.2012. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene op 23.09.2012 asiel vroeg in Polen. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze stelde dat ze de Russische Federatie in september 2012 verliet en het grondgebied van de Lidstaten diezelfde maand via Polen betrad, Op 17.10.2012 vertrok de betrokkene vanuit Polen met bestemming België. Gedurende haar verblijf in Polen verbleven de betrokkene en haar gezin bij kennissen van haar man in Warschau.

Op 23.11.2012 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Poolse instanties, die op 28.11.2012 instemden met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)d van Verordening 343/2003. De Poolse instanties stemden ook in met de terugname van de echtgenoot en kinderen van de betrokkene.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat ze reeds asiel vroeg in Polen of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat de mensenrechten volgens haar in België worden beschermd. Ze uitte reserves tegen een overdracht aan Polen omdat de Poolse instanties volgens haar onmiddellijk negatieve beslissingen nemen en mensen verwijderen naar de Russische Federatie.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

We merken op dat de betrokkene verklaarde dat de Poolse instanties volgens haar onmiddellijk negatieve beslissingen nemen en mensen verwijderen naar de Russische Federatie. We merken op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van haar verklaringen en vrees voor verwijdering naar haar land van herkomst te beoordelen. Ze maakt geen melding van concrete feiten, ervaringen of omstandigheden die haar verklaringen ook maar enigszins duiden of ondersteunen. We benadrukken dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Polen het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Poolse instanties stemden met het akkoord van 28.11.2012 niet alleen in met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van haar asielaanvraag. Dit betekent dat de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene haar asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Polen en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat de Poolse instanties onmiddellijk negatieve beslissingen geven merken we op dat Polen als lidstaat van de Europese Unie is gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Poolse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Polen kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die

voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Polen onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde naast de leden van haar gezin nog een in België verblijvende zus hebben. Dit familielid kan ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. We merken ook op dat de betrokkene het beweerde verblijf van deze zus, waarvan de betrokkene verblijfsstatuut noch verblijfplaats zegt te kennen, niet als motief geeft voor haar keuze voor België. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van problemen inzake haar gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene of haar kinderen aangebracht.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat - indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien..

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Polen een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)d van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties..."

Verzoekster diende op 16 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 3 S 2. ART 7 EN ART 15 DUBLIN II VERORDENING SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING.

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dat dit niet gebeurd is in casu.

2. “Traditioneel aanvaard rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.e., nr. 106). In de Belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning: “Que, pour qu’une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l’application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu’elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d’offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoekster opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar als niet-bewezen en niet-relevant

aan de kant worden geschoven. Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst. Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek.

Art. 3.2 van de DUBLIN II VERORDENING bevat de zgn. humanitaire clausule, en luidt als volgt: "In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis".

Verzoekster meent dat een toepassing van deze clausule wenselijk is en dit gezien o.m. de hiernavolgende elementen: verzoekster haar zus verblijft in België en de verwerende partij verklaarde zich destijds akkoord om de aanvraag van deze personen te behandelen. Er is geen enkel beletsel tegen de behandeling van de aanvraag conform de wens van verzoekster door België. Zij heeft geen strafblad en kwam tijdens haar verblijf in België destijds nooit in aanraking met het gerecht of de politiediensten.

Verzoekster verklaarde ook expliciet in haar asielaanvraag dat de aanwezigheid van haar zus de reden was waarom zij naar België kwam, zodat duidelijk sprake is van een affectieve band tussen beiden. Ten onrechte wordt gesteld dat door in te gaan op de vraag van verzoekster de DUBLIN II VERORDENING zou ondergraven worden, terwijl in werkelijkheid er in deze voormelde verordening een regeling is voorzien waarbij een staat zich bevoegd kan achten in het geval er reeds familieleden van een kandidaat vluchteling zich reeds in het land bevinden, zoals in casu, doch door de verwerende partij, tegen de geest in van de DUBLIN II VERORDENING, deze bepaling al te strikt gaat interpreteren als zijnde enkel van toepassing voor de leden van het kerngezin. Het is dan ook aangewezen op humanitaire gronden de aanvraag in België te behandelen. Verzoekster dreigt thans door de uitvoering van de beslissing om het grondgebied te verlaten, niet enkel alle belang te verliezen bij de hangende procedure, doch tevens het slachtoffer worden van een manifeste schending van art. 3 EVRM;

De medische toestand van verzoekster is dermate slecht dat zij onmogelijk verwijderd kan worden. Een repatriëring is ten zeerste tegenaangewezen is wegens een schending van art. 3 EVRM. Een strikte opvolging door een specialist is noodzakelijk en een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is onmogelijk hic et nunc en strijdig met art. 3 EVRM. Een uitspraak ten gronde in het kader van de medische problematiek is van het allergrootste belang waarbij verzoekster verwijst naar rechtspraak van uw zetel die stelt: "De vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet indient zal dus niet verwijderd kunnen worden indien zijn medische toestand dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM (RVV, 31/07/2008, arrest nr. 14.767, zaak 24.093 II). Indien de beslissing niet wordt geschorst, is verzoekster in de onmogelijkheid om de medische overmacht te laten vaststellen en zal zij gerepatriëerd worden zonder dat hieromtrent ooit vaststelling is gebeurd door verwerende partij. Hierdoor dreigt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in die zin dat in voorkomend geval de repatriëring een feit zal zijn ondanks het feit dat verzoekster in zeer slechte toestand verkeert. Ingeval van medische overmacht in hoofde van verzoekster, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet worden uitgevoerd en dit zolang deze onmogelijkheid duurt. Zie in dit verband Cass., 18.12.200, Soc. Kron. 2001, 184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen. In dezelfde logica heeft het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999)."

2.1.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen enkel onderzoek te hebben verricht met betrekking tot de door haar opgeworpen problemen en haalt aan dat, gezien haar medische toestand, het uitvoeren van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Verzoekster blijft in de toelichting van het eerste middel in gebreke in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen, behoudens wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en artikel 3 van het EVRM betreft.

De opgeworpen schendingen die niet naar behoren worden toegelicht, dienen om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Verzoekster verwijst naar haar medische toestand, waarvoor zij op 16 december 2012 een regularisatieaanvraag ingediend heeft, om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te voeren.

Vooreerst wordt opgemerkt dat verzoekster op 16 december 2012 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf om medische redenen overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Met deze aanvraag, ingediend na de bestreden beslissing, kon het bestuur geen rekening houden.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggesteerd, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat haar medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering naar Polen een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Evenmin toont zij met een begin van bewijs aan dat zij er een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Er kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster zich in haar inleidend verzoekschrift beperkt tot het uiten van vage en algemene beschouwingen, zonder uiteen te zetten om welke reden artikel 3 van het EVRM geschonden zou worden in haar concrete geval. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. Een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft bovendien geen schorsende werking.

Aangaande de schending van artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening.

Verzoekster betoogt dat zij in haar asielaanvraag expliciet verklaarde dat *“de aanwezigheid van haar zus de reden was waarom zij naar België kwam, zodat duidelijk sprake is van een affectieve band tussen beiden”*.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op vraag 38 *“is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde: *“De mensenrechten worden hier beschermd.”* Op vraag 36 *“Familieleden in België”* antwoordde verzoekster: *“Zus: A. Z, statuut onbekend, Psn-nr onbekend, verblijfplaats onbekend.”*

Uit voorgaande blijkt niet dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat de aanwezigheid van haar zuster in België de reden is waarom de zij precies in België een asielaanvraag wil indienen.

De verwerende partij overweegt derhalve niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat ze reeds asiel vroeg in Polen of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). De betrokkene antwoordde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat de mensenrechten volgens haar in België worden beschermd. Ze uitte reserves tegen een overdracht aan Polen omdat de Poolse instanties volgens haar onmiddellijk negatieve beslissingen nemen en mensen verwijderden naar de Russische Federatie.”

en

“De betrokkene verklaarde naast de leden van haar gezin nog een in België verblijvende zus hebben. Dit familielid kan ten overstaan van de betrokkene echter niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003, wat impliceert dat artikels 7 en 8 van Verordening 343/2003 in dit geval niet van toepassing zijn. We merken ook op dat de betrokkene het beweerde verblijf van deze zus, waarvan de betrokkene verblijfsstatuut noch verblijfplaats zegt te kennen, niet als motief geeft voor haar keuze voor België. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar verhoor geen melding van problemen inzake haar gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene of haar kinderen aangebracht.”

Het eerste middel is deels niet ontvankelijk, deels niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede en derde middel aan:

“TWEEDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM. SCHENDING ARTIKEL 48/3 EN 48/4 VREEMDELINGENWET SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT. SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar een beweerde asielaanvraag in Polen en geoordeeld dat verzoekster naar Polen dan maar dient terug te keren om daar de afloop van deze asielaanvraag af te wachten. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen nochtans dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele toestand in Polen, eerder dan zich gratuit zomaar te gaan baseren op een toestand van jaren geleden die geenszins rekening houdt met de actuele toestand.

De situatie is in Polen immers veel veranderd voor vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige deelgebieden, en wel in die zin dat voorheen een regering aan de macht was in Polen die eerder Westers gezind was, en de Tjetjeense en naburige vluchtelingen effectief bescherming bood tegen vervolging vanuit Rusland, doch thans een andere regering aan de macht is die integendeel samenwerkt met Rusland om Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen uit naburige streken op te sporen en te vervolgen. De informatie waarop verwerende partij zich beroept, houdt geen enkele rekening met dit gegeven, wel integendeel, net als er geen rekening wordt gehouden met de ziekte-toestand van verzoekster zelf, die wordt bewezen aan de hand van een medisch attest, het gebrek aan toegang voor vluchtelingen uit de Kaukasus op een menswaardige medische behandeling in Polen. De argumentatie dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en Internationale Verdragen heeft ondertekend en daarom alles wel in orde zal zijn, is niet draagkrachtig, in die zin dat bv. ook Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie én ook Internationale verdragen heeft ondertekend, doch algemeen wordt aangenomen dat vluchtelingen niet naar Griekenland kunnen teruggestuurd worden wegens de mensonwaardige behandeling die zijn daar dienen te ondergaan. In Polen is de situatie voor vluchtelingen uit Tjetjenië dezelfde en is er totaal mensonwaardige behandeling aan de orde, volwaardig lid of niet en ondertekening van verdragen of niet. Verwerende partij kan niet blind blijven voor deze schrijnende situatie, en kan zich er niet mee vergenoegen om zonder onderzoek te stellen dat alles wel in orde zal zijn omdat dit zo zou moeten zijn. Er dient meer specifiek gewezen te worden op de bijzondere situatie van de groep vluchtelingen uit Tjetjenië en naburige streken, die thans gezien de samenwerking tussen Rusland en Polen als een aparte categorie behandeld worden in Polen. De situatie bestaat erin dat Tjetjeense en aanverwante vluchtelingen zoveel als mogelijk in Tiraspol, dicht bij de Witruisische grens worden gehouden, waarbij er geen voldoende voorzieningen zijn en de Russische overheid vrij spel krijgt om haar invloed uit te oefenen via infiltraties en ontvoeringen door allerlei diensten. Het is niet omdat er in Polen een normale behandeling zou moeten zijn van vluchtelingen uit Tjetjenië, dat deze ook effectief, nog afgezien van de onveiligheid daar voor Russische geheime diensten, worden aangeboden. Niets van dit alles. De loutere bewering dat verzoekster haar asielaanvraag correct behandeld zal worden in Polen, is geen garantie dat zij deze ook zal krijgen, en gezien haar afkomst uit Tjetjenië is nu al zeker dat zij deze NIET zal krijgen. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zich op algemene en vage informatie te baseren betreffende de situatie in Polen in zijn geheel, om dan jaar na jaar en jaren later zich daarop te gaan baseren om te gaan stellen dat de asielaanvraag van verzoekster in Polen een correcte afhandeling zal kennen. Het is in Polen immers

schering en inslag is dat Tjetjeense vluchtelingen evenals vluchtelingen van naburige gebieden worden opgepakt en ondervraagd of zelfs definitief meegenomen door Russische geheime diensten, reden ook waarom zeer veel van deze vluchtelingen, o.m. na het oppakken van één van hun leiders in Polen, het land zijn ontvlucht. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd naar de actuele toestand van vluchtelingen uit Tjetjenië in Tiraspol, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de toestand bestaand op datum van de beslissing te evalueren, is er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de rechten van verdediging aan de orde. Dit totaal gebrek aan kennis van de actuele toestand in Polen op het ogenblik van de beslissing van verwerende partij betreffende de concrete behandeling van vluchtelingen uit Tjetjenië, heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing. Er is sprake van een manifeste schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van Behoorlijk Bestuur.

DERDE MIDDEL. Schending van art. 3 EVRM. Schending rechten van verdediging. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). In de bestreden beslissing wordt zomaar gratis gesteld dat aangezien verzoekster al een aanvraag tot asiel indiende in Polen, het land van terugname Polen is en voor het overige zomaar aangenomen dat er geen beletsel is voor verzoekster om naar Polen terug te keren. Hierbij wordt echter in gene mate rekening gehouden met het feit dat verzoekster niet meer naar Polen kunnen terugkeren, aangezien zij destijds is moeten vluchten uit dit land na zijn aankomst, dit gezien de vervolging van Tjetjeense vluchtelingen in dit land sedert de nieuwe regering is geïnstalleerd. Het is de realiteit dat zonder onderscheid in Tjetjenië, en zelfs tot in Polen zomaar mensen opgepakt worden en vermoord; De artikelen in de pers ondersteunen de waarachtigheid van de verklaringen van verzoekster en dient ten volle in overweging genomen te worden dit teneinde de al dan niet terugkeer van verzoekster naar Polen te beoordelen. Het is van algemene bekendheid dat het regime verantwoordelijk is voor tal van moor -den op tegenstanders, zelfs ongeacht waar deze zich bevinden. Zelfs in het buitenland worden er tegenstanders vermoord. Verwerende partij kan hiervoor niet blind blijven en er kan dienaangaande verwezen worden naar de uitvoerige verslaggeving in kranten en zelfs TV (zie reportages op VRT) die de gruwel van het regime met toestemming van de Russische leider Poetin aan de kaak hebben gesteld in herhaalde zeer uitvoerige reportages. Er kan toch niet verwacht worden dat er eerst een moordpoging wordt verricht of aangekondigd voordat verzoekster en zijn gezin in België mogen blijven. Er kan gelet de algemene bekendheid der wreedheden van het regime in geen geval vastgesteld worden dat er vermoed kan worden dat verzoekster niet het slachtoffer zal worden van wreedheden en onterechte behandelingen. In de bestreden beslissing werd dan ook ten onrechte gesteld dat er geen beletsel bestaat opdat verzoekster naar Polen zou teruggewezen worden. Verzoekster is destijds uit veiligheidsoverwegingen naar België gevlucht en hierop heeft zich een medische problematiek geënt in haren hoofde die niet zomaar kan weggemoffeld worden of waarmee geen rekening dient gehouden te worden. De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM en ontbeert elke draagkrachtige motivering.”

2.2.2. Gezien de samenhang van beide middelen worden ze samen besproken.

Verzoekster betoogt in essentie dat de beslissing voorzien is van vage motiveringen en stelt dat de situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen sterk veranderd is sedert de installering van de nieuwe regering, zij er een totaal mensonterende behandeling krijgen en er als een aparte categorie behandeld worden. Zij vergelijkt de situatie in Polen met die van Griekenland.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Verzoekster laat na alle van door haar opgeworpen schendingen toe te lichten. De opgeworpen schendingen die niet naar behoren worden toegelicht, dienen om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (RvS 18 juni 1992, nr. 39.750).

Verzoekster maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de situatie in Polen ook maar enigszins vergelijkbaar is met die in Griekenland. Zij beperkt zich tot loutere beweringen, waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt.

De Raad stelt, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekend heeft en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hierdoor is Polen, als lidstaat van de Europese Unie, gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de verzoekster zal door de Poolse

autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Polen onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Het komt aan verzoekster zelf toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, *in casu* Polen. De loutere beweringen zoals hierboven weergegeven, volstaan niet om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *in concreto* aan te tonen. Zij maakt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk. In de bestreden beslissing wordt tevens benadrukt dat verzoekster tijdens haar verhoor geen vrees uitte tegenover de Poolse instanties en geen melding maakte van feiten of omstandigheden tijdens haar verblijf in Polen die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Op de vraag of er elementen zijn die een verzet tegen een terugkeer naar Polen rechtvaardigen, antwoordde zij dat Polen onmiddellijk een negatief advies geeft en ze de mensen terug naar Rusland repatriëren. Die verklaring toont niet aan dat de Poolse autoriteiten verzoeksters asielaanvraag niet zouden behandelen conform de Dublin-II-Verordening en evenmin dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

Het tweede middel en het derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC